

Forpligtelse ved Hjælp af sin bedre Stilling i Samfundet, ved at løbe sin Vej osv., osv. Alt dette skulde ved den nævnte Fremgangsmaade undgaas, og jeg kan ikke se bedre, end at selve Sædeligheden ikke bliver forringet derved. Tværtimod, Niveauet bliver hævet, thi Faderens Ansvarsfølelse maa sikkert blive vækket derigenem. Jeg har siddet i mange Forhør, hvor det har drejet sig om Alimentationsbidrag til udenfor Ægteskab fødte Børn, og jeg har ikke faaet det Indtryk, at det drejede sig for Moderen, som ogsaa Ministeren hentydede til, om at unddrage sig for at opgive Faderens Navn. Det er kun undtagelsesvis, det forekommer. Jeg har endogsaa som Byrådsmedlem, som Medlem af Fattigudvalget, set Moderen gøre Fordring paa at faa fat paa Barnefaderen, alene for at Barnet skulde faa hans Navn, medens hun selv var villig til at bære alle Byrder ved Barnets Opdragelse. Jeg kan derfor ikke komme bort fra, at de Grunde, der tale imod, kun ere ringe i Forhold til dem, der tale for at give det udenfor Ægteskab fødte Barn Faderens Navn.

Der er jo to Hovedting, som skulde opnaas ved denne Lovgivning, nemlig at forbedre Moderens Stilling og forbedre Barnets Kaar. Nu forstaar jeg naturligvis nok, at man ved at opfylde disse to Fordringer skal vogte sig for at forringe det sædelige Niveau og da navnlig for at forringe Ægteskabets samfundsmæssige Værdi. Men det kan jeg heller ikke se, paa noget Punkt vil ske, og den højtærede Minister har foreløbig heller ikke vist, at det vil ske. Hvis man kunde paavise, at det, der vandtes for de udenfor Ægteskab fødte Børn, samfundsmæssigt set var ringere end det, der tabtes, saa var det en anden Sag, men det vil jeg først se Argumentationen og Beviserne for. Det er i alt Fald sikkert, at den Skam, der klæber ved de illegitime Forhold og Frugterne deraf, hidtil i en aldeles uforholdsmæssig Grad er falden paa Barnet, og jeg kender ikke nogen sikrere Vej til at borttage Skammen fra de udenfor Ægteskab fødte Børn end at give dem Ret og Pligt til at føre Faderens Navn. Hidindtil har det jo været saadan, at bortset fra Barnet, er det jo saa godt som udelukkende Moderen, der bærer hele Skammen, og det er denne Skam, der ofte, under de vanskeligste Forhold, driver hende til Fortvivlelsens Dørtærskel. Ved at tage denne Bestemmelse op, som jeg fastholder, tror jeg, man naar det, man skal, nemlig at skal der være en Skam i dette Forhold — og det er der efter de samfundsmæssige

Vedtægter —, skal Manden bære den lige- lig med Moderen. Jeg kan derfor ikke komme bort fra, at hvad man end opnaar ved den Lejlighed — og jeg indrømmer, det er ikke lidt —, saa er det ikke fyldestgørende, og Kravet vil bestandig blive ved at banke paa, indtil det bliver løst, den Menneskerettighed, Kravet om, at Barnet faar Ret til at føre Faderens Navn. Hvad selve det næste store Spørgsmaal angaar, Arvespørgsmaalet, da er det naturligvis saa vanskeligt, at det er umuligt, navnlig for en Ikke-Jurist, at komme til et afgørende Resultat, men jeg kan dog ikke skønne rettere, end at gaar man den Vej, jeg her forlanger, at give Barnet Faderens Navn, da løser man i utrolig mange Tilfælde, maaske de vanskeligste, netop selve Arvespørgsmaalet, hvor Tvivlen kan være. Jeg ønsker ikke — og det søgte jeg ogsaa at give Udtryk for i den korte Bemærkning, jeg gjorde, den første Dag Sagen behandle- des —, jeg ønsker ikke paa nogen Maade, at de i Ægteskab fødte Børn skulde forfor- deles ved de Bestemmelser, der træffes for de udenfor Ægteskab fødte, langt fra, og navnlig ønsker jeg mindst af alt, at Mo- deren i Ægteskabet, Hustruen, skal blive forfordelt. Det er naturligvis de Skær, der skulde undgaas gennem Behandlingen. Men naar man ikke kommer for nær til dem, ser jeg ikke rettere, end at der fra Lovgivningsmagtens Side, naar vi endelig have faaet dette Spørgsmaal til Behand- ling, bør gøres, hvad der kan gøres for at ligestille de to Klasser af Børn, de i Ægte- skab fødte og de udenfor Ægteskab fødte. Der bør ikke klæbe nogen som helst Skam ved den ene Klasse i dens March gennem Livet.

Mads Larsen: Det glæder mig over- ordentlig at kunne notere, at den højt- ærede Justitsminister forleden Dag ind- rømmede Nødvendigheden af at foretage Ændringer i § 1 i den af mig og flere andre paapegede Retning, hvorved det med større Sikkerhed bliver slaaet fast, at de Underholdsbidrag, som det bliver paalagt Fædrene til de udenfor Ægteskab fødte Børn at udrede, maa være adskilligt større, end de hidtil have været. Efter at have hævdet, at Paragraffen, som den er affattet i Forslaget, i alt væsentligt skal kunne gøre Fyldest, tilføjede den højt- ærede Minister nemlig: „Jeg tror derfor, det er naturligt, at man med Hensyn til det Bidrag, der skal ydes til Barnets Op- vækst, som Regel holder sig til Moderens Livsforhold, dog saaledes, at man ikke